

TREBALLS FORÇATS

DRAMATÚRGIA ROBERTO FRATINI

DIRECCIÓ NICO JONGEN

EN COL·LABORACIÓ AMB BERTA FRIGOLA

ÇA MARCHE

[¿Cuál es la frase que más repites en tu día a día?]

09/01 — 18/01/26

MONTJUÏC. ESPAI LLIURE

'11' lliure

TEMPORADA 25—26

SINOPSI — 3

EN PARAULES DE LA COMPANYIA — 4

ENTREVISTA A NICO JONGEN — 5

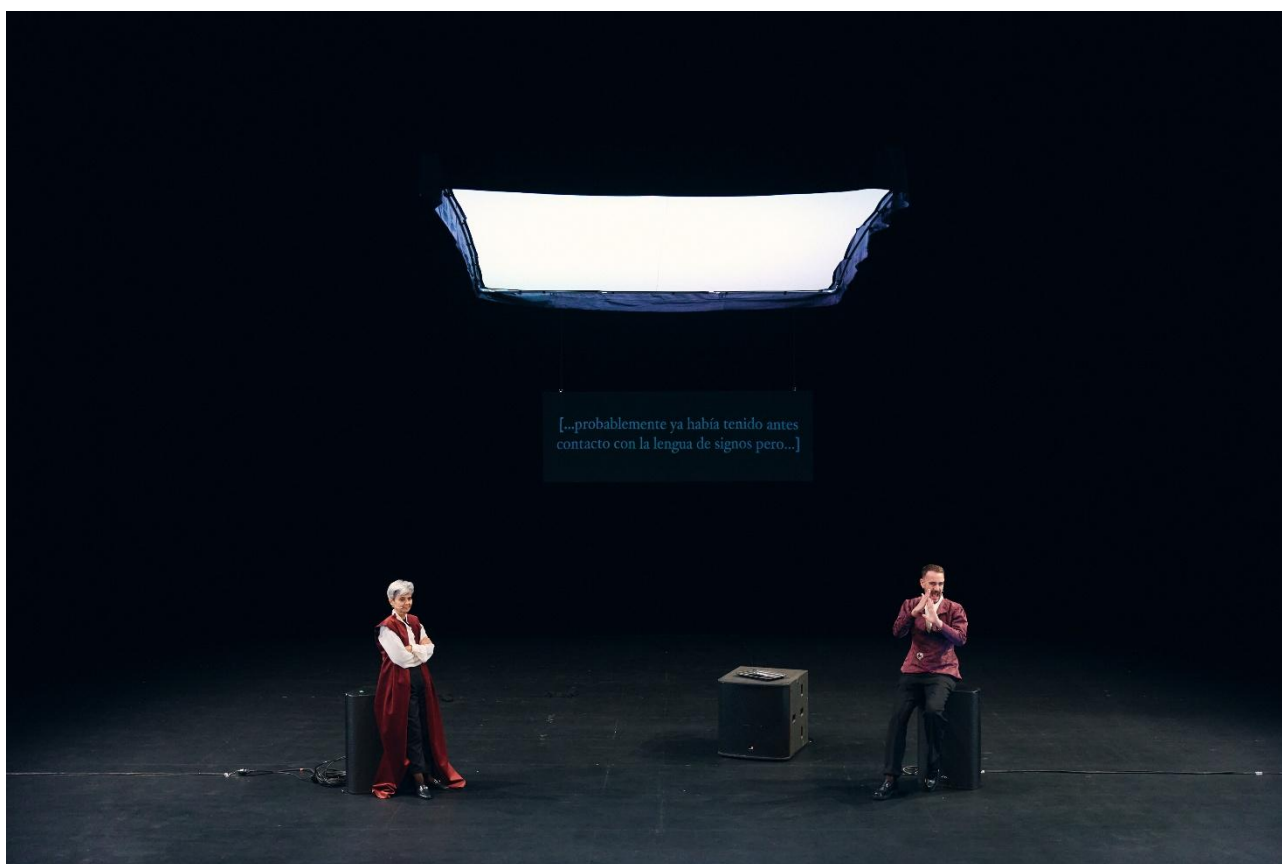
ÀNIMA LLIURE — 7

BIOGRAFIES — 8

FITXA ARTÍSTICA — 12

INFORMACIÓ PRÀCTICA — 13

SALA DE PREMSA — 14

© Roc Pont

SINOPSI

La companyia Ça marche, dirigida per Nico Jongen, presenta amb intèrprets no professionals de la comunitat sorda de Barcelona una peça en llengua de signes catalana (LSC) i castellà oral que qüestiona les dinàmiques del llenguatge i la seva relació amb el cos.

Treballs forçats forma part d'Ànima Lliure, un projecte en aliança amb la Fundació Banc Sabadell.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/treballs-forcats

EN PARAULES DE LA COMPANYIA

La Pepita Cedillo és Sorda: narra històries i respon preguntes en llengua de signes catalana (LSC). A escena, comparteix l'espai amb en Javi, intèrpret en LSC, amb qui dialoga constantment. Junts despleguen formes diverses de percebre i d'expressar el món i situen la llengua de signes i la paraula oral en un mateix nivell escènic. La relació entre tots dos no respon al rol tradicional d'interpretació, sinó que construeix un teixit comunicatiu propi que fa arribar el relat al públic des de múltiples llocs.

Inspirat en el llegat de la narració i en la necessitat de les comunitats d'explicar històries, Treballs forçats proposa un viatge sensorial en què la llengua de signes és una part fonamental de l'escriptura escènica. A través del gest, la vibració i el silenci, l'espectacle és una exploració intel·ligent i sensible dels mecanismes que intervenen en la comunicació, de les dificultats que impliquen i de la tossuda necessitat d'arribar als altres per construir la nostra identitat col·lectiva.

Ça marche

ENTREVISTA A NICO JONGEN

D'on neix la voluntat de treballar amb intèrprets no professionals?

Va sorgir d'una manera bastant orgànica i ja fa gairebé 10 anys que treballem amb intèrprets no professionals. A mesura que ha anat passant el temps ens hem adonat que no només ens interessa pel que significa col·locar artísticament gent no professional a l'escenari, sinó també pel que implica treballar amb gent que normalment no té cap relació amb les arts escèniques i que moltes vegades no se sent amb el dret d'accedir a aquests espais i tornar-hi després.

Com són els processos de creació?

Ens agrada entendre que el resultat final no és l'únic interessant. Tot el que succeeix durant el procés és molt enriquidor per a tothom: per nosaltres, pels intèrprets, per les institucions amb les quals treballem... Es generen moltes preguntes que és molt interessant compartir.

També un interès a reflexionar sempre al voltant dels llenguatges i la comunicació. Creiem que té molt de sentit en el teatre: ens dediquem a comunicar-nos i a preguntar-nos per què ens continuem explicant coses. Sempre intentem jugar amb aquesta idea.

Com que treballem amb intèrprets no professionals, intentem trobar un equilibri de proposta de treball que sigui artística i ètica.

Treballem amb uns temps diferents dels habituals.

Tenim una lògica de treball dilatada. De vegades és complex en termes de producció, per això intentem buscar finançament per la recerca prèvia a l'espectacle i allargar el temps de treball.

En el cas de *Treballs forçats*, vaig formar part d'un projecte europeu de recerca teatral amb el Condeduque a Madrid, el Piccolo Teatro a Milà, el Théâtre de Liège i el Teatro Municipal de

Porto, que em va permetre fer un seguit de residències.

Com vau arribar a la comunitat Sorda?

La idea era treballar amb comunitats que no havien accedit al teatre o que començaven a fer-ho. D'una manera bastant intuïtiva, em vaig posar a treballar amb comunitats Sordes. Però jo no volia apropiarme'n ni fer un ús o abús del tema de manera pornogràfica.

Feia anys que em fixava bastant en persones Sordes pel carrer. Havia vist la pel·lícula *Code inconnu* de Michael Haneke, que té una escena inicial amb infants Sords que em va marcar bastant i que reverberava amb la forma que tinc d'entendre el teatre.

Per empapar-me realment del que estava fent, vaig entrar en contacte amb associacions, teixits associatius i artistes que ja havien treballat amb comunitats o artistes Sords i vaig començar a aprendre la llengua de signes catalana.

També vaig començar a fer tallers amb grups de persones Sordes de diferents edats i ciutats, que em van servir per veure que hi havia idees i material per fer un espectacle, tot i que encara no sabia quina forma tindria. És aquí on vaig conèixer la Pepita Cedillo.

I li vas proposar de participar en l'espectacle com a performer?

Sí. La Pepita és professora i logopeda d'infants jubilada. És Sorda però és bilingüe, perquè parla català i castellà oral. És una dona molt canyera i ha escrit llibres on parla de la seva experiència entre mons: dins la comunitat Sorda hi ha moltes visions sobre com relacionar-se amb el món oient. Hi ha gent que decideix que no hi ha cap relació, però la Pepita és de les persones que intenta que es trobin.

Ens vam entendre molt bé i em va generar moltes preguntes amb relació a què és el llenguatge, què és la cultura... La seva cultura, sent la llengua de signes catalana, és la mateixa que la nostra que parlem català oral? Es van

obrir tot un seguit de preguntes i li vaig proposar a la Pepita que treballéssim junts.

Com va avançar el procés?

En aquell moment encara no enteníem de què anava l'espectacle. A mesura que va anar passant el procés de creació ens vam adonar que l'espectacle anava justament d'això, d'intentar entendre'ns: la Pepita era bilingüe, però jo signava molt poc, i ens intentàvem entendre com podíem. En aquest decalatge sortien coses precioses i s'estava generant una relació entre ella i l'equip que parlava molt d'aquesta idea de comunicació i d'apropar-nos els uns amb els altres.

També ens vam adonar que era important estar tots en les mateixes condicions i vam començar a treballar amb el Javier Díez, intèrpret en LSC (llengua de signes catalana), que ens va ajudar a estar en una posició d'entesa més profunda i no desequilibrada. Sinó, la que havia de fer un esforç constant era la Pepita o les persones Sordes que formaven part del projecte.

A Ça marche sempre ens interessa intentar mirar les coses des d'un altre lloc i intentar posar el focus en llocs que normalment no estan il·luminats. Parlar de la comunitat Sorda i de la poca visibilitat, era una excusa per parlar d'altres conflictes de llengua, comunitat i cultura. Agafant tot això, vam arribar a la idea de l'espectacle que a mi l'última instància és jugar amb la incomprensió escena.

Quina forma escènica ha acabat agafat el muntatge?

És un espectacle que tota l'estona té falles de llenguatge o de discurs. A escena som la Pepita, el Javier –intèrpret en llengua de signes– i jo, que acabo desapareixent. Està ideat com un llançament simbòlic de preguntes i resposta al públic.

De vegades les respostes no estan interpretades, són diferents o no se senten. Treballem amb diferents vibracions del so i intentem col·locar l'espectador oient en un lloc de desorientació, perquè de vegades no pot rebre el missatge o el rep de manera incòmoda.

Pensem l'espectacle per dues platees diferents: l'oient i la Sorda. En aquest espectacle qui té les de guanyar és la platea Sorda. Fem una inversió del que normalment succeeix.

Tot i generar un petit malestar en la platea oient, per nosaltres era important que no marxessin només amb aquesta sensació, perquè aleshores continuaríem perpetuant la idea de divisió.

Quan acaba l'espectacle proposeu un col·loqui postfunció.

Sempre, i en el fons forma part del mateix espectacle. És un col·loqui invers perquè obrim el diàleg a la platea i intentem que els espectadors es preguntin entre ells. De vegades t'has de comunicar amb una persona Sorda i no saps com fer-ho, et sents una mica ignorant i no vols fer-ho malament... Això el que fa és distanciar-te.

El col·loqui és el moment en el qual es poden fer totes aquestes preguntes i la platea oient empatitza amb les persones Sordes perquè han estat durant una hora i quart col·locant-se en un lloc molt incòmode.

És un tancament molt emocionant. Neix una curiositat entre les dues platees, moltes reflexions compartides i moltes ganes d'entendre's.

L'exhibició de l'espectacle al Lliure anirà acompanyada de tallers per a adolescents Sords.

En el procés de recerca, una de les reflexions que em feien era: “nosaltres presentem el resultat d'un procés al teatre i després ja no hi tornem, perquè no sentim que tinguem el dret de tornar”. Això em va inquietar molt.

Amb els tallers intentem generar la idea d'anar a ocupar aquests espais i també les ganes de tornar-hi. Que no sigui només un espai on anar a veure una cosa que m'interpel·la de manera concreta, sinó que potser és un espai en el qual torni perquè hi he generat un vincle.

ÀNIMA LLIURE

Ànima Lliure és un projecte del Teatre Lliure que busca reflectir la diversitat real de la societat a través d'una programació inclusiva. L'objectiu és integrar persones amb diversitat funcional i neurodiversitat dins dels equips professionals de les produccions teatrals, no com a excepció, sinó com a part estructural del teixit escènic.

El projecte aposta per una creació artística de qualitat, amb espectacles que busquin l'excel·lència i incorporin la diversitat com a valor central. Això implica transformar les estructures internes del teatre, col·laborar amb agents socials, i adaptar processos i funcions per fer-les accessibles (sessions relaxades, lectura fàcil, audiodescripció, etc.).

Impulsat per Clàudia Cedó i Julio Manrique, i en aliança amb la Fundació Banc Sabadell, Ànima Lliure es presenta com una oportunitat per canviar de paradigma i fer visible allò que sovint ha estat invisible als escenaris.

Treballs forçats (09 — 18/01/26) és el segon espectacle Ànima Lliure de la Temporada 25—26. Va obrir temporada *La Vie invisible* (25/09 — 05/10/25) i la seguiran *Une tentative presque comme une autre* (26/03 — 29/03/26) i *La vie secrète des vieux* (10/06 — 13/06/26).

TALLER ÀNIMA LLIURE:

Taller de teatre, imaginació i ficció, amb Nico Jongen

Taller amb adolescents Sords, dins del projecte *Treballs forçats*. S'explorarà la ficció com a eina creativa per qüestionar la relació entre el llenguatge i els cossos. A través d'exercicis de teatre i d'improvisació, els participants tindran l'oportunitat de crear narratives col·lectives i expandir la seva visió de les arts, tot relacionant la creació escènica amb les seves pròpies experiències i perspectives.

Dates:

- Dilluns 12/01 a les 10:30h i dijous 15/01 a les 12h
- Dimarts 13/01 a les 9:30h i dijous 15/01 a les 9:30h

Lloc: Espai Lliure (Montjuïc)

A qui va dirigit: Adolescents Sords

Preu: Activitat gratuïta

Idioma: Llengua de signes catalana i català oral

Inscripcions: Les places són limitades, és necessària reserva prèvia.

BIOGRAFIA

COMPANYIA

Ça Marche

Ça marche és una companyia d'arts escèniques establerta a Barcelona que explora la intersecció entre el teatre, la performance, el moviment i les arts visuals. Els seus projectes busquen abordar les realitats contemporànies a través de formes escèniques híbrides que qüestionen els límits entre l'artesanía, la tècnica i la imaginació col·lectiva.

La companyia treballa sovint amb intèrprets no professionals —infants, adolescents i persones grans—, la presència i les experiències dels quals esdevenen el nucli de cada creació. Aquest enfocament reactiva vincles entre les institucions culturals i les comunitats locals, aportant noves mirades a l'escena.

Entre els seus treballs escènics recents destaquen *Los figurantes* (Teatre Lliure, Kunstenfestivaldesarts, 2021), *Cantus Gestualis #Introitus* (Festival Grec Barcelona, 2022) i *Treballs forçats* (Azkuna Zentroa Bilbao, Conde Duque Madrid, 2025). Paral·lelament, Ça marche desenvolupa formats híbrids i interdisciplinaris com *RUIDO* (2023) i *Incendís* (2024), projectes que habiten l'espai entre la performance, la instal·lació i l'experiència participativa.

Actualment, la companyia es troba a la fase de creació de *Happy End*, un projecte participatiu amb adolescents Sords que explora l'adolescència com un temps suspès, un espai on el llenguatge, la identitat i la imaginació xoquen i es transformen mútuament. Coproduït amb Bozar (Brussel·les) i la Fundació Serralves (Porto), *Happy End* té prevista l'estrena l'any 2026.

Ça marche ha col·laborat amb institucions com Kunstenfestivaldesarts, CAMPO Gent, Festival Grec de Barcelona, Conde Duque Madrid, Azkuna Zentroa Bilbao, TNT Festival Terrassa i el Graner, centre de creació de dansa i arts vives.

© Roc Pont

BIOGRAFIA

DIRECTOR

Nico Jongen

Nico Jongen és creador escènic, investigador i director artístic de la companyia barcelonina *Ça marche*, fundada el 2015. El seu treball combina arts escèniques, arts visuals i pedagogia crítica, centrant-se en processos de llarga durada amb intèrprets no professionals, especialment infants, persones grans i comunitats Sordes. Amb un fort interès per l'ètica de la representació, la política del llenguatge i les condicions de participació, desenvolupa projectes que desafien les convencions escèniques dominants a través de la cocreació, els tallers i la recerca contextual. Des de 2023 desenvolupa *Treballs forçats*, un projecte internacional nascut de la plataforma europea *Futurlab*, amb el suport del Teatre Lliure, que explora l'accessibilitat, el silenci i les pressions del llenguatge oral en col·laboració amb adolescents i adults Sords d'Espanya, França, Bèlgica i Portugal. Altres projectes inclouen *RUIDO*, una instal·lació performativa interactiva sobre el soroll com a resistència col·lectiva, i *Incendis (2023)*, una peça a l'aire lliure que simula incendis forestals per abordar el trauma ecològic. Ha col·laborat amb institucions com el Kunstenfestivaldesarts, Conde Duque Madrid, Teatre Lliure, CAMPO Gent, Teatro Municipal do Porto, Azkuna Zentroa Bilbao, Festival Grec o la Nau Ivanow.

© Roc Pont

BIOGRAFIA

PERFORMER

Pepita Cedillo Vicente

Pepita Cedillo Vicente (Barcelona, 1964). Persona sorda signant, diplomada en magisteri i especialista en Patologia del Llenguatge a més de professora de llengua de signes catalana. Des de 1989 va treballar en el model bilingüe intermodal al Centre de Recursos Educatius per a Deficients Auditius Pere Barnils i com a logopeda i mestra d'alumnat sord a l'escola Tres Pins de Barcelona. També és l'autora de *Háblame a los ojos* (2004), *Mira lo que te digo* (2010) i *Tu memoria en mis manos* (2018), que han transmès la vivència com a persona sorda en un món oïdor, d'una jove sorda que ha d'afrontar barreres en la construcció de la seva identitat, i d'una mestra i logopeda que vol compartir les seves reflexions al voltant de l'educació dels infants.

© Azahara Sanz Valera

BIOGRAFIA

COL·LABORADORA EN EL PROJECTE

Berta Frigola

Berta Frigola és artista i creadora sorda, signant en llengua de signes catalana (LSC). El seu treball se situa entre les arts escèniques, l'audiovisual i la creació visual, amb un interès especial per la representació, el llenguatge i la presència dels cossos sords en l'espai cultural. Formada en Disseny a la Universitat de Barcelona, ha desenvolupat projectes audiovisuals com a directora, actriu, càmera i muntadora, presentats en festivals de l'àmbit estatal i internacional, així com a la plataforma FILMIN. Ha treballat també com a actriu en projectes cinematogràfics i publicitaris, i ha participat en diverses produccions teatrals. En l'àmbit escènic, ha col·laborat amb companyies com Impuxibles (formant part de peces com *Harakiri* i *Caramel*) o *Ça marche* (al projecte *Treballs forçats*), i ha treballat com a assessora artística i lingüística en projectes que exploren la relació entre cos, llenguatge i escena. El seu recorregut combina interpretació, creació i reflexió crítica sobre els mecanismes de representació de la comunitat sorda. Paral·lelament, impulsa projectes col·lectius des de l'activisme cultural: ha estat presidenta d'Artistes Sords Units (A.S.U) i actualment presideix la cooperativa LAIFARI SCCL, des d'on promou pràctiques artístiques que situen la llengua de signes i la cultura sorda al centre, no com a element d'accessibilitat, sinó com a llenguatge artístic propi.

FITXA ARTÍSTICA

DRAMATÚRGIA

Roberto Fratini

DIRECCIÓ

Nico Jongen

EN COL·LABORACIÓ

amb Berta Frigola

COMPANYIA

Ça marche

PERFORMERS

Pepita Cedillo

Javier Díez

Nico Jongen

VESTUARI

Mariona Signes

IL·LUMINACIÓ

Júlia Bauer

ESPAI SONOR

Adrià Juan

COORDINACIÓ TÈCNICA

Júlia Bauer

PREPRODUCCIÓ

Laura Viñals

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Mariona Signes

AGRAÏMENTS

Èric Vargas, Mar Cedillo, Maria Tíscar Ruiz i
Eva Coldeforn

MENCIÓ

Ça marche és companyia resident a la Nau
Ivanow i Azkuna Zentroa Alhóndiga Bilbao

COPRODUCCIÓ

Teatre Lliure, Centro de Cultura
Contemporánea Condeduque Madrid,
Azkuna Zentroa Alhóndiga Bilbao i Ça
marche

AMB EL SUPORT DE

Teatro Municipal do Porto, Théâtre de Liège,
la Comédie de Reims, el Departament de
Cultura de la Generalitat de Catalunya i el
Casal Font d'en Fargues

INFORMACIÓ PRÀCTICA

DATES

09/01 — 18/01/26

HORARI

De dimecres a dissabte a les 19.30 h

El diumenge a les 18.30 h

Funció escolar 14/01 a les 10.30 h

DURADA

1 h 15' + 30' col·loqui

LLOC

Espai Lliure

IDIOMA

En llengua de signes catalana (LSC) i castellà (oral i en sobretítols)

PREU

De 14 a 32 €

ACCESSIBILITAT

Llengua de signes catalana (LSC)

Assistència auditiva a través del mòbil

16/01 audiodescripció

COL·LOQUI

Cada dia, després de la funció

EDAT RECOMANADA

A partir de 14 anys

ESPECTACLE INCLÒS A

Programa educatiu

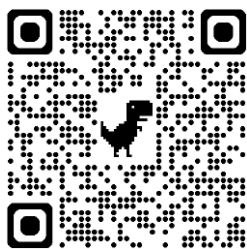
Ànima Lliure

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, etc.)

—

www.teatrelliure.com/ca/treballs-forcats

CONTACTE PREMSA

Mar Solà / Clàudia Blasquiz
675 449 886 / 664 862 518
premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

amb el finançament de

membre de

amb la col·laboració de

amb el suport de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

convenis de col·laboració amb

